

**GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU**

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea art. 259 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății*”, inițiată de domnul senator Gyorgy Frunda – UDMR (Bp. 197/2011).

I. Principalele reglementări

Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea art. 259 alin. (7) lit. b) din *Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul stabilirii obligației caselor de asigurări de sănătate *de a notifica debitorii* aflați în situația prevăzută la alin. (7) al art. 259, cu privire la obligația achitării contribuției lunare de asigurări sociale, restante, pe care aceștia o datorează potrivit dispozițiilor lit. b) din cuprinsul alineatului anterior menționat, precum și precizarea faptului că, obligațiile fiscale accesorii la suma de plată respectivă curg de la data primei notificări.

II. Observații

1. Semnalăm că în raport cu exigențele de tehnică legislativă privind condițiile de fond pentru modificarea și completarea actelor normative, impuse prin art. 61 alin. (1) teza întâi din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, „*Modificarea sau completarea unui act normativ este admisă numai dacă nu se afectează concepția generală ori caracterul unitar al aceluia act sau dacă nu privește întreaga ori cea mai mare parte a reglementării în cauză*”.

Prin urmare, prin prisma cerințelor prevăzute de dispozițiile legale anterior menționate, este necesar a se reexamina conținutul soluțiilor legislative preconizate, prin raportare la dispozițiile cuprinse atât în textul alin. (7) cât și în textul alin. (8) din conținutul art. 259 din Legea nr. 95/2006, care în urma modificării realizate prin Legea nr. 264/2007, au următoarea redactare:

„(7) *Persoanele care au obligația de a se asigura și nu pot dovedi plata contribuției sunt obligate, pentru a obține calitatea de asigurat:*

a) să achite contribuția legală lunară pe ultimele 6 luni, dacă nu au realizat venituri impozabile pe perioada termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale, calculată la salariul minim brut pe țară în vigoare la data plășii, calculându-se majorări de întârziere;

b) să achite pe întreaga perioadă a termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale contribuția legală lunară calculată asupra veniturilor impozabile realizate, precum și obligațiile fiscale accesorii de plată prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă au realizat venituri impozabile pe toată această perioadă;

c) să achite atât contribuția legală lunară și obligațiile fiscale accesorii prevăzute la lit. b) pentru perioada în care au realizat venituri impozabile, cât și contribuția legală lunară, precum și majorările de întârziere prevăzute la lit. a) sau, după caz, obligațiile fiscale accesorii, pentru perioada în care nu au fost realizate venituri impozabile pe o perioadă mai mare de 6 luni. Această prevedere se aplică situațiilor în care în cadrul termenelor de prescripție fiscală există atât perioade în care s-au realizat venituri impozabile, cât și perioade în care nu s-au realizat astfel de venituri. În cazul în care perioada în care nu s-au realizat venituri impozabile este mai mică de 6 luni, se achită contribuția legală lunară proporțional cu perioada respectivă, inclusiv majorările de întârziere și obligațiile fiscale accesorii, după caz.

(8) Pentru situațiile prevăzute la alin. (7) termenele de prescripție privind obligațiile fiscale se calculează începând cu data primei solicitări de acordare a serviciilor medicale, la notificarea caselor de asigurări de sănătate sau la solicitarea persoanelor în vederea dobândirii calității de asigurat, după caz.

Pe de altă parte, semnalăm și faptul că în cuprinsul *Expunerii de motive* nu este prezentată în mod adecvat potrivit exigențelor impuse de art. 31 din Legea nr. 24/2000, justificarea necesității adoptării soluțiilor legislative preconizate, sub aspectul „*cerințelor care reclamă intervenția normativă, cu referire specială la insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare, la principiile de bază și finalitatea reglementărilor propuse, cu evidențierea elementelor noi*”.

2. Asigurările sociale de sănătate din România reprezintă principalul sistem de ocrotire a sănătății populației fiind obligatorii și funcționând pe baza principiului solidarității, subsidiarității și universalității în colectarea și utilizarea fondurilor, precum și a dreptului alegerii libere de către asigurați a furnizorilor de servicii medicale, de medicamente și de dispozitive medicale și a casei de asigurări de sănătate. Potrivit prevederilor Legii nr. 95/2006, cu excepția persoanelor prevăzute la art. 213, nu există nicio derogare de la dispoziția legală potrivit căreia toți cetățenii români cu domiciliul în țară, precum și cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și obținut prelungirea dreptului de sedere temporară sau au domiciliul în România au obligația achitării contribuției de asigurări sociale de sănătate.

În acest context, trebuie subliniate o serie de aspecte majore în ceea ce privește contribuțile de asigurări sociale de sănătate. Astfel, precizăm că, potrivit art. 22 din *Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, prin obligații fiscale se înțeleg obligațiile de a declara contribuțile datorate bugetului general consolidat, de a plăti la termenele legale contribuțile datorate bugetului general consolidat, precum și obligația de a plăti dobânzi și penalități de întârziere, aferente contribuțiilor menționate. Având în vedere că sumele reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate intră în categoria creanțelor fiscale, administrarea acestora se îndeplinește potrivit Codului de procedură fiscală și Codului fiscal. Consecință a celor menționate, subliniem că nu se poate deroga de la prevederile actelor normative ce reglementează domeniul fiscal în ceea ce privește momentul de la care se datorează obligațiile fiscale accesorii. Așadar, potrivit art. 119 din Codul de procedură fiscală, pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

Pe de altă parte, amintim că impunerea trebuie să asigure egalitate fiscală în fața legii, să semnifice dreptate socială în materie de impozite, precum și instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Astfel, prin adoptarea acestei propuneri legislative s-ar institui un tratament fiscal diferit pentru situații asemănătoare, respectiv persoanele care nu pot dovedi plata contribuției ar datora și obligații fiscale accesorii calculate de la momente diferite.

3. Inițiatorul propunerii legislative nu precizează sursele financiare necesare aplicării măsurilor propuse, încălcându-se astfel dispoziția art. 138 alin. (5) din *Constituția României, republicată*, care prevede că „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”.

În același sens, art. 15 alin. (1) din *Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare*, prevede că „*În cazurile în care se fac propunerile de elaborare a unor proiecte de acte normative a căror aplicare atrage micșorarea veniturilor sau majorarea cheltuielilor aprobate prin buget, trebuie să se prevadă și mijloacele necesare pentru acoperirea minusului de venituri sau creșterea cheltuielilor*”.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Emil BOC

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**

Președintele Senatului